

עד שזקן אחד שהיה ביניהם הלך והביא את ספרו של רב המנונא סבא, ואז התעורר רבי אלעזר בן רבי שמעון, שהיה קבור עמו, והלך וביקש בגן עדן עליהם, ונרפא העולם. ואז התיירו לנו, ומאותו יום שהעלו את רבי אלעזר מבית הקברות הזה ונתנו לאביו, אין מי שיתעורר לעמד לפני ישי חברון, שאנו פוחדים מאותו היום שדחו אותי ואת חברי ועכשו באתם אלינו עם ספר תורה עמכם, אמרנו שהרי העולם מצוי בצער. ועל כן הזדעזענו, שאמרנו: מי יקדים להודיע לאתם צדיקי אמת ישני חברון? נשמט רבי ייסא עם אותו חלק של ספר תורה. אמר רבי חזקיה, חס ושלום אין העולם בצער, ואנו לא באנו לכך.

קמו רבי חזקיה ורבי ייסא והלכו. אמרו, ודאי בשעה שצדיקים לא נמצאים בעולם, העולם אינו מתקיים אלא בשביל המתים. אמר רבי ייסא, בשעה שהעולם צריך את המטר, למה הולכים אצל המתים, והרי פתוב (דברים יח) ודרש אל המתים, ואסור? אמר לו, עד כאן לא ראתי כנף צפור העדן. ודרש אל המתים, דוקא אל המתים. שהם רשעי העולם שהם מעמים עובדי עבודה זרה שנמצאים תמיד עם המתים. אבל ישראל, שהם צדיקי אמת, עליהם קרא שלמה, (קהלת) ושבת אני את המתים שפבר מתו, בזמן אחר ולא עכשו. שפבר מתו, ועכשו הם חיים.

ועוד, ששאר העמים, כשהם באים למתייהם, הם באים עם כשפים לעורר עליהם מינים רעים. וכשישראל באים למתייהם, באים בכמה תשובה לפני הקדוש ברוך הוא, בשברון

עד דחד סבא דהוה בינייהו, אזל ואיתי ספרא דרב המנונא סבא, וכדין אתער רבי אלעזר ברבי שמעון, דהוה קביר עמנא, ואזל ובקעא בגן עדן עלייהו, ואתסי עלמא, כדין שארו לן, ומן ההוא יומא דסליקו ליה לרבי אלעזר מבי קברא דא, ואתייהב לגבי אבוה, לית מאן דאתער למיקם קמייהו דדמיכי חברון, דמסתפינא מן ההוא יומא דדחו לי ולחברי. והשתא אתיתון לגבן, וספר תורה גביכון, אמנא דהא עלמא בצערא אשתכח. ועל דא אזדעזענא, דאמינא מאן יקדים לאודעא לאינון זפאי קשוט דמיכי חברון, אשתמיט רבי ייסא בההוא קיטרא דספר תורה. אמר רבי חזקיה, חס ושלום לית עלמא בצערא, ואנן לא אתינן להאי.

קמו רבי חזקיה ורבי ייסא ואזלו. אמרי, ודאי בשעתא דזפאין לא אשתכחו בעלמא, עלמא לא מתקיימא אלא בגיניהון דמתתיא. אמר רבי ייסא, בשעתא דאצטריך עלמא למטרא, אמאי אזלינן לגביהון דמתתיא, והא כתיב (דף ע"א ע"ב) (דברים יח) ודורש אל המתים ואסור. אמר ליה עד כאן לא חמיתא גדפא דצפרא דעדן. ודורש אל המתים, אל המתים דייקא. דאינון חייבי עלמא, דאינון מעמיין עובדי עבודה זרה, דאשתכחו תדיר מתים. אבל ישראל דאינון זפאי קשוט, שלמה קרא עלייהו (קהלת ד) ושבת אני את המתים שפבר מתו, בזמנא אחרא ולא השתא. שפבר מתו, והשתא אינון חייין.

ועוד, דשאר עמין פד אתאן למתייהון, אתיין בחרשין, לאתערא עלייהו זינין בישין. וכד ישראל אתאן למתייהון, אתיין בכמה תשובה לקמי קדשא בריך הוא. בתבירו